

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt I ACa (...),
w sprawie z powództwa J. H.
przeciwko M. H.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 maja 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód J. H. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lutego 2008 r., w którym oddalono apelację tego powoda, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 grudnia 2007 r., orzekającego rozwód małżeństwa J. i M. H. Skarżący wskazał na to, że zaskarżony wyrok narusza art. 57 § 1 k.r. i o. (poprzez uznanie powoda za winnego wyłącznie rozkładu pożycia małżeńskiego), art. 135 § 1 k.r. i o. (poprzez błędne określenie zarobkowych i majątkowych możliwości powoda) i art. 233 § 1 k.p.c. (przez aprobatę zawartych w wyroku pierwszej instancji dowodów w zakresie ustalenia winy rozkładu pożycia i wysokości alimentów zasądzonych od pozwanego). Skarżący stwierdził, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 398² § 1

ust. 1 k.p.c.; niedopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o rozwód). W celu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody zaskarżonym wyrokiem, powód ogólnie stwierdził, że świadczy o jej wystąpieniu wyrok Sądu Apelacyjnego objęty skargą „w przedmiocie oddalenia apelacji jako całkowicie bezzasadnej, uznającej powoda jako wyłącznie winnego rozkładu pożycia małżeńskiego oraz nadmiernych, zasądzonych od niego alimentów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy stwierdzić, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem stanowi szczególny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń sądowych (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Dlatego istotne jest spełnienie wszystkich formalnych wymagań ustawowych przewidzianych dla tego środka (art. 424⁵ § 1 k.p.c. i art. 424⁸ k.p.c.). Jednym z takich wymagań formalnych stanowi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydane orzeczenie objęte skargą (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oznacza to konieczność m.in. stwierdzenia w skardze, że taka szkoda istotnie wystąpiła, jaką miała postać i została spowodowana zaskarżonym, prawomocnym orzeczeniem sądowym. Użyte w pkt V skargi ogólne stwierdzenie, powołujące się na treść kwestionowanego rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego (odnośnie do wyłącznej winy rozkładu pożycia i wysokości alimentów) nie spełnia, oczywiście, wspomnianego wymagania. Odpowiedni wywód dotyczący szkody nie pojawia się także w części motywacyjnej skargi.

W tej sytuacji należało skargę odrzucić jako niedopuszczalną (art. 424⁸ k.p.c.).